

32010L0045

22.7.2010.

SLUŽBENI LIST EUROPSKE UNIJE

L 189/1

DIREKTIVA VIJEĆA 2010/45/EU**od 13. srpnja 2010.****o izmjeni Direktive 2006/112/EZ o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost u vezi s pravilima o izdavanju računa**

VIJEĆE EUROPSKE UNIJE,

uzimajući u obzir Ugovor o funkcioniranju Europske unije, a posebno njegov članak 113.,

uzimajući u obzir prijedlog Europske Komisije,

uzimajući u obzir mišljenje Europskog parlamenta,

uzimajući u obzir mišljenje Europskog gospodarskog i socijalnog odbora,

djelujući u skladu s posebnim zakonodavnim postupkom,

budući da:

- (1) Direktivom Vijeća 2006/112/EZ od 28. studenoga 2006. o zajedničkom sustavu poreza na dodanu vrijednost ⁽¹⁾ utvrđeni su uvjeti i pravila o porezu na dodanu vrijednost (dalje u tekstu „PDV”) prilikom izdavanja računa, kako bi se zajamčilo pravilno funkcioniranje unutarnjeg tržišta. U skladu s člankom 237. te Direktive, Komisija je podnijela izvješće kojim se identificiraju, u svjetlu tehnološkog napretka, određene poteškoće pri elektroničkom izdavanju računa i kojim su, između ostalog, identificirana određena područja u kojima je potrebno pojednostavniti pravila o PDV-u, kako bi se unaprijedilo funkcioniranje unutarnjeg tržišta.
- (2) S obzirom da je potrebno u dovoljnoj mjeri voditi evidenciju kako bi se državama članicama dopustilo da nadziru robu koja se privremeno prevozi iz jedne države članice u drugu, potrebno je razjasniti da vođenje evidencije mora uključivati detaljne podatke o ocjenjivanju robe

koja se privremeno prevozi između država članica. Također, prijenos robe za potrebe ocjenjivanja u drugu državu članicu ne bi se trebao smatrati isporukom robe u smislu PDV-a.

- (3) Potrebno je razjasniti pravila o naplativosti PDV-a za isporuku i stjecanje robe unutar Zajednice kako bi se zajamčila ujednačenost informacije navedene u zbirnoj prijavi i pravovremenost razmjene informacija uporabom navedenih izvjava. Također je primjereno da se neprekinuta isporuka robe iz jedne države članice u drugu tijekom razdoblja dužeg od jednoga kalendarskog mjeseca smatra konačnom na kraju svakog kalendarskog mjeseca.
- (4) Kao pomoć malim i srednjim poduzećima, koja imaju poteškoća s plaćanjem PDV-a nadležnom tijelu prije nego zaprimu isplatu od svojih klijenata, državama je članicama potrebno dati mogućnost da dopuste obračunavanje PDV-a u okviru rješenja na temelju gotovinskog obračuna, kojim se isporučitelju omogućuje da nadležnom tijelu plati PDV, nakon što je primio isplatu za isporučenu robu i da ostvari svoje pravo na odbitak pri plaćanju za isporučenu robu. Na taj bi se način državama članicama omogućilo da uvedu izborni program gotovinskog obračuna (engl. *cash accounting scheme*) koji nema negativan učinak na novčani tok u njihovom primitku PDV-a.
- (5) Kako bi se omogućila pravna sigurnost u vezi s njihovim obvezama izdavanja računa, potrebno je jasno navesti državu članicu čija se pravila o izdavanju računa primjenjuju.
- (6) Kako bi se unaprijedilo funkcioniranje unutarnjeg tržišta, potrebno je nametnuti usklađena vremenska ograničenja za izdavanje računa u vezi s određenim prekograničnim isporukama.
- (7) Određeni zahtjevi u vezi s informiranjem koje je potrebno navesti na računima trebali bi se izmijeniti kako bi se omogućio bolji nadzor poreza, uspostavio jednaki tretman pri obračunavanju prekograničnih i domaćih isporuka robe te kako bi se pomoglo unaprijeđenju elektroničkog izdavanja računa.

⁽¹⁾ SL L 347, 11.12.2006., str. 1.

- (8) S obzirom da uporaba elektroničkog izdavanja računa može pomoći poduzećima da smanje troškove i povećaju konkurentnost, potrebno je revidirati trenutne zahtjeve u vezi s PDV-om, koji se odnose na elektroničko izdavanje računa te kako bi se uklonila postojeća opterećenja i prepreke njihovom uvođenju. Račune u papirnatom i elektroničkom obliku potrebno je tretirati jednako, dok se administrativno opterećenje na izdavanje računa u papirnatom obliku ne bi trebao povećati.
- (9) Jednako postupanje je također potrebno primjenjivati u odnosu na nadležnosti poreznih tijela. Njihova nadležnost pri nadziranju te prava i obveze poreznih obveznika je potrebno primjenjivati u jednakoj mjeri bez obzira na to da li porezni obveznik odluči izdati papirnat ili elektronički račun.
- (10) Računi moraju odražavati stvarnu isporuku, zbog čega je potrebno zajamčiti njihovu autentičnost, cjelovitost i čitljivost. Za utvrđivanje jasnih revizijskih veza između računa i isporuka mogu se upotrebljavati postupci za nadzor poslovanja, čime se jamči da su svi računi (bez obzira da li je riječ o papirnatom ili elektroničkom računu) u skladu s tim zahtjevima.
- (11) Autentičnost i cjelovitost elektroničkih računa se također može zajamčiti uporabom određenih postojećih tehnologija, kao što je elektronička razmjena podataka (EDI) i unaprijeđeni elektronički potpisi. Međutim, budući da postoje druge tehnologije, od poreznih se obveznika ne treba tražiti da koriste nijednu posebnu tehnologiju za elektroničko izdavanje računa.
- (12) Potrebno je razjasniti da bi pored države članice u kojoj porez stigne na naplatu država članica u kojoj porezni obveznik ima poslovni nastan također trebala imati pravo pristupa navedenim računima za potrebe nadzora, u slučaju da ga je porezni obveznik izdao i pohranio u elektroničkom obliku.
- (13) S obzirom da ciljeve ove Direktive u vezi s pojednostavljenjem, modernizacijom i usklađivanjem pravila o izdavanju računa s obračunatim PDV-om ne mogu dostatno ostvariti države članice, nego ih se može na bolji način ostvariti na razini Unije, Unija može donijeti mjere, u skladu s načelom supsidijarnosti, određenim u članku 5. Ugovora. U skladu s načelom proporcionalnosti, određenim u tom članku, ova Direktiva ne prelazi ono što je potrebno za ostvarivanje tih ciljeva.
- (14) U skladu s točkom 34. Međuinstitucionalnog sporazuma o boljem zakonodavstvu ⁽¹⁾, države članice su pozvane da

sastave, za svoje potrebe i u interesu Unije, svoje vlastite tablice kojima prikazuju, što je više moguće, poveznicu između ove Direktive i mjera za prenošenje u nacionalno pravo, te da ih učine dostupnim javnosti.

- (15) Direktivu 2006/112/EZ treba stoga na odgovarajući način izmijeniti,

DONIJELO JE OVU DIREKTIVU:

Članak 1.

Izmjene Direktive 2006/112/EZ

Direktiva 2006/112/EZ mijenja se kako slijedi:

1. u članku 17. stavku 2. točka (f) zamjenjuje se sljedećim:

„(f) isporuka usluge izvršene za poreznog obveznika koja se sastoji od procjene robe ili rada na predmetnoj robi koji se fizički vrše na državnom području države članice u kojoj isporuka ili transport završava, pod uvjetom da je roba, nakon što je procijenjena ili obrađena, vraćena tom poreznom obvezniku u državi članici iz koje je roba izvorno otpremljena ili prevezena;”;

2. u članku 64. stavak 2. zamjenjuje se sljedećim:

„2. Smatra se da je neprekinuta isporuka robe tijekom razdoblja koje je duže od jednog kalendarskog mjeseca u državu članicu koja nije država članica u kojoj je isporuka ili prijevoz navedene robe započela i koja je dostavila oslobođenje od poreza drugoj državi članici putem poreznog obveznika za potrebe njegovog poslovanja, u skladu s uvjetima navedenima u članku 138., okončana po isteku svakog kalendarskog mjeseca, čim se isporuka izvrši.

Smatra se da je isporuka usluga za koje kupac plaća PDV u skladu s člankom 196., koje se isporučuju neprekinuto tijekom razdoblja dužeg od jedne godine i koje ne rezultiraju izvišnim računima ili isplataima tijekom tog razdoblja, okončana istekom svake kalendarske godine, sve dok se isporuka usluga ne okonča.

Države članice mogu propisati da se, u određenim slučajevima koji nisu navedeni u prvom i drugom podstavku, neprekinuta isporuka robe ili usluga tijekom vremenskog razdoblja smatra okončanom barem u intervalima od jedne godine.”;

⁽¹⁾ SL C 321, 31.12.2003., str. 1.

3. u članku 66., prvi stavak, točka (c) i drugi stavak se zamjenjuju sljedećim:

„(c) ako račun nije izdan ili je izdan kasnije, unutar određenog vremena ne kasnije od isteka vremenskog ograničenja za izdavanje računa koji je odredila država članica sukladno drugom stavku članka 222., ili ako je takvo vremensko ograničenje odredila država članica unutar određenog razdoblja od početka naplativog događaja.

Odstupanje navedeno u prvom stavku se, međutim, ne primjenjuje na usluge u vezi s kojima PDV plaća kupac, u skladu s člankom 196. i na isporuke ili prijenose robe iz članka 67.”;

4. članak 67. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 67.

Ako je, u skladu s uvjetima propisanim člankom 138., roba koja je otpremljena ili prevezena u državu članicu osim one u kojoj je otprema ili prijenos robe započela, isporučena oslobođena od PDV-a ili ako je porezni obveznik robu oslobođenu od PDV-a prenio u drugu državu članicu za potrebe njegovog poslovanja, tada PDV postaje naplativ u trenutku izdavanja računa ili istekom vremenskog ograničenja navedenog u prvom stavku članka 222., pod uvjetom da do tog trenutka nije izdan račun.

Članak 64. stavak 1., članak 64. stavak 2. podstavak 3. i članak 65. se ne primjenjuju na isporuku i prijenos robe navedene u prvom stavku.”;

5. članak 69. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 69.

U slučaju stjecanja robe unutar Zajednice, PDV postaje naplativ u trenutku izdavanja računa ili istekom vremenskog ograničenja navedenog u prvom stavku članka 222., ako do tog trenutka nije izdan račun.”;

6. u članku 91. stavku 2., drugi podstavak zamjenjuje se sljedećim:

„Umjesto toga, države članice prihvaćaju uporabu najnovijeg tečaja kojeg objavljuje Europska središnja banka u trenutku kada porez postane naplativ. Konverzija između valuta koje nisu euro se provodi uporabom euro tečaja za svaku valutu. Države članice mogu zahtijevati da ih se obavijesti ako porezni obveznik primjeni ovu mogućnost.

Međutim, za neke od transakcija nevedenih u prvom podstavku ili za određene kategorije poreznih obveznika, države članice mogu koristiti tečaj koji je utvrđen u skladu

s odredbama Zajednice koje su na snazi, a kojima se upravlja izračunom vrijednosti za potrebe carine.”;

7. umeće se sljedeći članak:

„Članak 167.a

Države članice mogu propisati sustav s mogućnošću odabira da pravo na odbitak za poreznog obveznika čiji je PDV postao naplativ isključivo na temelju članka 66. točke (b) bude odgođeno sve dok isporučitelju ne plati PDV za robu ili usluge koje su mu isporučene.

Države članice koje primjenjuju sustav s mogućnošću izbora naveden u prvom stavku utvrđuju prag za poreznog obveznika koji koristi taj program na svom području, na temelju godišnjeg povrata poreznog obveznika koji ne smije biti viši od 500 000 EUR-a ili protuvrijednosti nacionalne valute. Države članice mogu povisiti taj prag do 2 000 000 EUR-a ili protuvrijednosti nacionalne valute nakon savjetovanja s Odborom za PDV. Međutim, takvo savjetovanje s Odborom za PDV nije potrebno za države članice koje primjenjuju prag veći od 500 000 EUR-a ili protuvrijednosti nacionalne valute na dan 31. prosinca 2012.

Države članice obavješćuju odbor za PDV o nacionalnim zakonodavnim mjerama donesenim u skladu s prvim stavkom.”;

8. članak 178. mijenja se kako slijedi:

(a) točka (a) zamjenjuje se sljedećim:

„(a) za potrebe odbitaka sukladno članku 168. stavku (a), u vezi s isporukama robe ili usluga, mora imati račun koji je sastavljen u skladu s odjeljcima od 3. do 6. poglavlja 3. glave XI.”;

(b) točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) za potrebe odbitaka u skladu s člankom 168. točkom (c) u vezi sa stjecanjem robe unutar Zajednice, u prijavi PDV-a iz članka 250., mora navesti sve podatke koji su potrebni za izračun iznosa PDV-a, koji je dužan plaćati za svoje stjecanje robe unutar Zajednice te imati račun izdan u skladu s odjeljcima od 3. do 5. poglavlja 3. glave XI.”;

9. članak 181. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 181.

Države članice mogu poreznom obvezniku koji nema račun sastavljen u skladu s odjeljcima od 3. do 5. poglavlja 3. glave XI. dopustiti odbitak iz članka 168. točke (c) za njegovo stjecanje robe unutar Zajednice.”;

10. u članku 197. stavku (1), točka (c) zamjenjuje se sljedećim:

„(c) račun koji izdaje porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici osobe kojoj je roba isporučena sastavlja se u skladu s odjeljcima od 3. do 5. poglavlja 3.”;

11. članak 217. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 217.

Za potrebe ove Direktive ‚račun u elektroničkom obliku‘ znači račun koji sadrži informaciju zahtijevanu ovom Direktivom koji je izdan i primljen u bilo kojem elektroničkom formatu.”;

12. u odjeljku 3. poglavlja 3. glave XI., umeće se sljedeći članak:

„Članak 219.a

Ne dovodeći u pitanje članke od 244. do 248., primjenjuje se sljedeće:

(1) Izdavanje računa podliježe pravilima koja se primjenjuju u državi članici u kojoj se smatra da je isporuka roba ili usluga obavljena, sukladno odredbama glave V.

(2) Odstupajući od točke (1), izdavanje računa podliježe pravilima koja se primjenjuju u državi članici u kojoj je isporučitelj utemeljio svoje poslovanje ili u kojoj ima stalni poslovni nastan iz kojeg se vrši isporuka ili, u slučaju nepostojanja takvog poslovanja ili stalnog poslovnog nastana, država članica u kojoj isporučitelj ima stalno prebivalište ili uobičajeno boravište, ako:

(a) isporučitelj nema poslovni nastan u državi članici u kojoj se smatra da su roba ili usluge isporučene, u skladu s odredbama glave V., ili njegov poslovni nastan u toj državi članici ne utječe na isporuku u smislu članka 192.a, a obveznik plaćanja PDV-a je osoba kojoj se roba ili usluge isporučuju.

Međutim, u slučaju kada kupac izda račun (samofakturiranje), primjenjuje se točka (1).

(b) smatra se da isporuka roba ili usluga nije izvršena unutar Zajednice, u skladu s odredbama glave V.”;

13. članak 220. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 220.

1. Svaki porezni obveznik mora zajamčiti da, u sljedećim slučajevima, on sam ili njegov kupac ili treća osoba u njegovo ime i za njegov račun, izdaje račun za:

(1) isporuku robe ili usluga drugom poreznom obvezniku ili pravnoj osobi koja nije porezni obveznik;

(2) isporuku robe iz članka 33.;

(3) isporuku robe izvršenu u skladu s uvjetima iz članka 138.;

(4) svaku isplatu koju primi prije isporuke robe iz točke 1. i 2.;

(5) svaku isplatu koju primi od drugog poreznog obveznika ili pravne osobe koja nije porezni obveznik prije nego što je usluga pružena.

2. Odstupajući od stavka 1. i ne dovodeći u pitanje članak 221. stavak 2., izdavanje računa nije obvezno za potrebe isporuke usluga koje su izuzete u skladu s točkama od (a) do (g) članka 135. stavka 1.”;

14. umeće se sljedeći članak:

„Članak 220.a

1. Države članice dopuštaju poreznim obveznicima da izdaju pojednostavljeni račun u sljedećim slučajevima:

(a) kada iznos računa nije viši od 100 EUR-a ili od istovrijednog iznosa u nacionalnoj valuti;

(b) kada je izdani račun dokument ili poruka koja se smatra računom sukladno članku 219.

2. Države članice ne dopuštaju poreznim obveznicima da izdaju pojednostavljeni račun ako je sukladno članku 220. stavku 1. točkama 2. i 3. potrebno izdati račun ili kada je oporezivu isporuku robe ili usluga izvršio porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV ili čiji poslovni nastan u toj državi članici ne utječe na isporuku u smislu članka 192.a, i kada je osoba odgovorna za plaćanje PDV-a osoba kojoj su roba ili usluge isporučeni.”;

15. članak 221., 222., 223., 224. i 225. zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 221.

1. Države članice mogu poreznim obveznicima propisati obvezu da za isporuku robe ili usluga koje nisu navedene u članku 220. stavku 1. izdaju račun u skladu s člankom 226. ili 226.b.

2. Države članice mogu poreznim obveznicima koji imaju poslovni nastan na njihovom području ili koji imaju stalni poslovni nastan na njihovom području iz kojeg je isporuka izvršena, nametnuti obvezu da izdaju račun u skladu s detaljima navedenima u članku 226. ili 226.b u vezi s isporukama robe koje su oslobođene na temelju točaka (a) do (g) članka 135. stavka 1., a koje su navedeni porezni obveznici izvršili na njihovom području ili izvan Zajednice.

3. Države članice mogu osloboditi porezne obveznike od obveze utvrđene u članku 220. stavku 1. ili u članku 220.a da izdaju račun za isporuku robe ili usluga koju su izvršile na njihovom području i koje su izuzete, sa ili bez prava na odbitak PDV-a plaćen u prethodnoj fazi, sukladno člancima 110. i 111., članku 125. stavku 1., članku 127., članku 128. stavku 1. članku 132., točkama (h) do (l) članka 135. stavka 1., članku 136., 371., 375., 376. i 377., članku 378. stavku 2., članku 379. stavku 2. i člancima 380. do 390.b.

Članak 222.

Za isporuku robe izvršenu u skladu s uvjetima navedenima u članku 138. ili za isporuku usluga za koje kupac treba platiti PDV sukladno članku 196., račun se izdaje najkasnije petnaestog dana u mjesecu koji slijedi nakon mjeseca u kojem je oporezivi događaj nastupio.

Za ostale isporuke robe ili usluga, države članice poreznim obveznicima mogu propisati vremenska ograničenja za izdavanje računa.

Članak 223.

Države članice dopuštaju poreznim obveznicima da izdaju zbirni račun koji sadrži podatke o više zasebnih isporuka robe ili usluga pod uvjetom da PDV za isporuku navedenu na zbirnom računu postane naplativ tijekom istog kalendarskog mjeseca.

Ne dovodeći u pitanje članak 222., države članice mogu dopustiti da zbirni računi obuhvaćaju isporuku za koju je PDV postao naplativ tijekom razdoblja dužeg od jedne kalendarske godine.

Članak 224.

Račune može sastaviti kupac za robu ili usluge koje mu je isporučio porezni obveznik ako između dvije stranke postoji prethodni sporazum i pod uvjetom da postoji postupak za prijem svakog računa od strane poreznog obveznika koji isporučuje robu ili usluge. Države članice mogu zahtijevati da navedeni računi budu izdani u ime i za račun poreznog obveznika.

Članak 225.

Države članice mogu propisati posebne uvjete za porezne obveznike u slučaju kada treća stranka ili kupac koji izdaje račune ima poslovni nastan u zemlji u kojoj ne postoji pravni instrument o međusobnoj pomoći čije je područje primjene slično onom iz Direktive 2010/24/EU (*) i Uredbe (EZ) br. 1798/2003 (**).

(*) Direktiva Vijeća 2010/24/EU od 16. ožujka 2010. o uzajamnoj pomoći kod naplate potraživanja vezanih uz poreze, carine i druge mjere (SL L 84, 31.3.2010., str. 1.).

(**) Uredba Vijeća (EZ) br. 1798/2003 od 7. listopada 2003. o upravnoj suradnji u području poreza na dodanu vrijednost (SL L 264, 15.10.2003., str. 1.).”;

16. članak 226. mijenja se kako slijedi:

(a) umeće se sljedeća točka:

„(7.a) ako PDV postane naplativ u trenutku primitka isplate u skladu s člankom 66. točkom (b), a pravo na odbitak nastupi u trenutku kada odbijeni porez postane naplativ, navod ‚Vođenje računa.’;”;

(b) umeće se sljedeća točka:

„(10.a) ako kupac koji prima isporuku izda račun umjesto isporučitelja, navod ‚Izdavanje računa od strane kupca.’;”;

(c) točka 11. zamjenjuje se sljedećim:

„11. U slučaju oslobođenja od poreza, uputa na primjenjivu odredbu ove Direktive ili odgovarajuću nacionalnu odredbu ili bilo koju drugu odredbu kojom se pokazuje da je isporuka robe ili usluga oslobođena;”;

(d) umeće se sljedeća točka:

„(11.a) ako je kupac odgovoran za plaćanje PDV-a, navod ‚Zamjena obveznika plaćanja poreza.’;”;

(e) točke 13. i 14. zamjenjuju se sljedećim:

„13. U slučaju primjene odredaba za putničke agente, navod ‚Posebni režim — putničke agencije’;

14. u slučaju primjene nekog od posebnih aranžmana primjenjivih na rabljenu robu, umjetnine, kolekcionarske predmete, navod ‚Posebni režim — Rabljena roba’; ‚Posebni režim — Umjetnička djela’ ili ‚Posebni režim — Kolekcionarski predmeti i antikviteti’;”;

17. umeću se sljedeći članci:

„Članak 226.a

Ako je račun izdao porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj porez dopijeva na naplatu ili čiji poslovni nastan u toj državi članici ne utječe na isporuku u smislu članka 192.a, i koji isporučuje robu ili usluge kupcu koji je dužan plaćati PDV, porezni obveznik može izostaviti podatke navedene u točkama 8., 9. i 10. članka 226. te umjesto toga, navesti, uputom na količinu ili opseg isporučene robe ili usluga i njihovu prirodu, na oporezivi iznos te robe ili usluga.

Članak 226.b

U vezi s pojednostavljenim računima izdanima sukladno članku 220.a i članku 221. stavcima 1. i 2., države članice zahtijevaju barem sljedeće podatke:

- (a) datum izdavanja;
- (b) identifikaciju poreznog obveznika koji isporučuje robu ili usluge;
- (c) identifikaciju vrste isporučene robe ili usluga;
- (d) iznos plativog PDV-a ili informacija za njegovo izračunavanje;
- (e) kada je izdani račun dokument ili poruka koji se smatraju računom sukladno članku 219., posebna i jasna uputa na taj prvotni račun i posebni podaci koji su izmijenjeni.

Države članice ne smiju zahtijevati druge podatke na računima osim onih koji su navedeni u člancima 226., 227. i 230.”;

18. članak 228. se briše;

19. članak 230. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 230.

Iznosi koji su iskazani na računu mogu biti izraženi u bilo kojoj valuti pod uvjetom da je iznos PDV-a koji je potrebno platiti izražen u nacionalnoj valuti države članice, uz upotrebu konverzijskih mehanizama iz članka 91.”;

20. članak 231. se briše;

21. naslov odjeljka 5. poglavlja 3. glave XI. zamjenjuje se sljedećim:

„Računi u papirnatom i elektroničkom obliku”;

22. Članci 232. i 233. zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 232.

Uporaba računa u elektroničkom obliku uvjetovana je pristankom primatelja.

Članak 233.

1. Autentičnost podrijetla, cjelovitost sadržaja i čitljivost računa, bez obzira da li je u papirnatom ili elektroničkom obliku, zajamčeni su od trenutka izdavanja do završetka razdoblja čuvanja računa.

Svaki porezni obveznik utvrđuje način kojim se može zajamčiti autentičnost podrijetla, cjelovitost sadržaja i čitljivost računa. To se može postići bilo kojom vrstom poslovnog nadzora kojim se stvara pouzdana poveznica između računa i isporuke robe ili usluga.

„Autentičnost podrijetla” znači jamčenje identiteta isporučitelja ili izdavača računa.

„Cjelovitost sadržaja” znači da je sadržaj koji se zahtjeva ovom Direktivom ostao nepromijenjen.

2. Osim vrstom poslovnog nadzora opisanog u stavku 1., navode se primjeri tehnologija kojima se jamči autentičnost podrijetla i cjelovitost sadržaja računa u elektroničkom obliku:

(a) napredni elektronički potpis u smislu točke 2. članka 2. Direktive 1999/93/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 13. prosinca 1999. o okviru Zajednice za elektroničke potpise (*), na temelju kvalificirane potvrde, a koji je izrađen pomoću naprave za sigurnu izradu potpisa, u smislu točaka 6. i 10. članka 2. Direktive 1999/93/EZ;

(b) elektronička razmjena podataka (EDI), kako je određena člankom 2. Priloga 1. Preporuke Komisije 1994/820/EZ od 19. listopada 1994. o pravnim aspektima elektroničke razmjene podataka (**), kada sporazum koji se odnosi na razmjenu omogućuje korištenje postupaka kojima se jamči autentičnost podrijetla i cjelovitost podataka.

(*) SL L 13, 19.1.2000., str. 12.

(**) SL L 338, 28.12.1994., str. 98.”;

23. članak 234. se briše;

24. članci 235., 236. i 237. zamjenjuju se sljedećim:

„Članak 235.

Države članice mogu propisati posebne uvjete za račune koji se izdaju u elektroničkom obliku, s obzirom na robu ili usluge koje se isporučuju na njihovom području iz zemlje s kojom ne postoji niti jedan pravni instrument o međusobnoj pomoći, čije bi područje uporabe bilo slično području uporabe instrumenta iz Direktive 2010/24/EU i Uredbe (EZ) br. 1987/2003.

Članak 236.

Ako se jedna pošiljka koja sadrži više računa u elektroničkom obliku pošalje primatelju ili mu se stavi na raspolaganje, podaci koji su zajednički za sve pojedinačne račune mogu biti spomenuti samo jednom ako su, za svaki račun zasebno, dostupne sve informacije.

Članak 237.

Najkasnije do 31. prosinca 2016. Komisija Europskom parlamentu i Vijeću podnosi izvješće, na temelju zasebne gospodarske studije, o ukupnoj ocjeni učinka pravila za ispostavljanje računa koja se primjenjuju od 1. siječnja 2013., a posebno o opsegu u kojem su u praksi dovela do smanjenja administrativnog opterećenja za poduzeća, uz, prema potrebi, primjereni prijedlog za izmjenu odgovarajućih pravila.”;

25. članak 238. se mijenja i glasi:

(a) stavak 1. mijenja se kako slijedi:

„1. Nakon savjetovanja s Odborom za PDV, države članice mogu, u skladu s uvjetima koje mogu propisati, odrediti da je u sljedećim slučajevima na računima u vezi s isporukom robe ili usluga potrebno navesti samo informacije zahtijevane člankom 226.b:

(a) ako je iznos na računu veći od 100 EUR-a ali manji od 400 EUR-a, ili u protuvrijednosti u nacionalnoj valuti;

(b) ako je zbog poslovne ili administrativne prakse u dotičnom poslovnom sektoru ili zbog tehničkih uvjeta u kojima se izdaju računi otežana usklađenost sa svim obvezama navedenima u člancima 226. ili 230.”;

(b) stavak 2. se briše;

(c) stavak 3. zamjenjuje se sljedećim:

„3. Pojednostavljeni aranžmani propisani stavkom 1. se ne primjenjuju kada je račune potrebno izdati sukladno točkama 2. i 3. članka 220. stavka 1. ili kada oporezivu isporuku roba ili usluga izvršava

porezni obveznik koji nema poslovni nastan u državi članici u kojoj je potrebno platiti PDV ili čiji poslovni nastan u toj državi članici ne utječe na isporuku u smislu članka 192.a, a osoba odgovorna za plaćanje PDV-a je osoba kojoj su roba i usluge isporučeni.”;

26. članak 243. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 243.

1. Svaki porezni obveznik vodi evidenciju o robi koju je sam isporučio ili prevezao ili koja je isporučena ili prevezena za njegov račun, na određite izvan područja države članice otpreme, no unutar Zajednice, za potrebe transakcija koje se sastoje od procjena navedene robe ili radova na toj robi ili njezine privremene uporabe, kako je navedeno u točkama (f), (g), i (h) članka 17. stavka 2.

2. Svaki porezni obveznik mora detaljno dovoljno voditi knjige kako bi omogućio identifikaciju robe koju mu je iz druge države članice isporučio porezni obveznik, identificiran u svrhu PDV-a u toj drugoj državi članici, ili druga osoba za račun tog poreznog obveznika, te koja se koristi za usluge koje se sastoje od vrednovanja te robe ili radova na toj robi.”;

27. članak 246. se briše;

28. u članku 247., stavci 2. i 3. zamjenjuju se sljedećim:

„2. Kako bi se osiguralo da uvjeti određeni u članku 233. budu zadovoljeni, države članice navedene u stavku 1. mogu zahtijevati da se računi pohranjuju u izvornom obliku u kojem su poslani ili stavljeni na raspolaganje, bilo u papirnatom ili elektroničkom obliku. Osim toga, u slučaju elektroničke pohrane računa, države članice mogu zahtijevati da se podaci koji jamče autentičnost podrijetla računa i cjelovitost sadržaja, kao što je određeno u članku 233., također pohranjuju u elektroničkom obliku.

3. Države članice iz stavka 1. mogu odrediti posebne uvjete kada se zabranjuje ili ograničava pohrana računa u državi s kojom ne postoji pravni instrument o međusobnoj pomoći, čije je područje primjene slično onom iz Direktive 2010/24/EZ i Uredbe (EZ) br. 1798/2003 te pravu pristupa elektroničkim putem, prijenosa i uporabe iz članka 249.”;

29. u odjeljku 3. poglavlja 4. glave XI., umeće se sljedeći članak:

„Članak 248.a

Za potrebe nadzora i u vezi s računima za robu ili usluge isporučene na njihovom području i računima koje je primio porezni obveznik s poslovnim nastanom na njihovom području, države članice mogu, za određene porezne obveznike ili u određenim slučajevima, zahtijevati prijevod na svoj službeni jezik. Međutim, države članice ne moraju propisati opći zahtjev za prijevodom računa.”;

30. članak 249. zamjenjuje se sljedećim:

„Članak 249.

Kada porezni obveznik elektroničkim sredstvima koji jamče *on-line* pristup predmetnim podacima čuva račune koje izdaje ili prima, nadležna tijela države članice u kojoj on ima sjedište, ili ako je PDV stigao na naplatu u drugoj državi članici nadležna tijela te države članice, za potrebe kontrole imaju pravo pristupa, prijensa i uporabe tih računa elektroničkim putem.”;

31. u članku 272. stavku 1., drugi podstavak se zamjenjuje sljedećim:

„Države članice ne smiju osloboditi porezne obveznike iz točke (b) prvog podstavka od obveza ispostavljanja računa, propisanih odjeljcima od 3. do 6. poglavlja 3. i odjeljkom 3. poglavlja 4.”;

Članak 2.

Prenošenje

1. Države članice donose i objavljuju najkasnije do 31. prosinca 2012. zakone i druge propise potrebne za usklađivanje s ovom Direktivom. One Komisiji odmah dostavljaju tekst tih odredaba.

Primjenjuju te odredbe od 1. siječnja 2013.

Kada države članice donose ove odredbe, te odredbe prilikom njihove službene objave sadržavaju uputu na ovu Direktivu ili se uz njih navodi takva uputa. Države članice određuju načine tog upućivanja.

2. Države članice šalju Komisiji tekst glavnih odredaba nacionalnog prava koje donesu u području na koje se odnosi ova Direktiva.

Članak 3.

Stupanje na snagu

Ova Direktiva stupa na snagu dvadesetog dana od dana objave u *Službenom listu Europske unije*.

Članak 4.

Adresati

Ova je Direktiva upućena državama članicama.

Sastavljeno u Bruxellesu 13. srpnja 2010.

Za Vijeće

Predsjednik

D. REYNERS